

Info fra præsteindsættelse 2001

Februar 2001 i Martinskirken, København

Pastor Jais Heimo Tinglund indsat som hjælpepræst i Den evangelisk-lutherske Frikirkes menigheder

Søndag den 4. febr. 2001 blev pastor Jais H. Tinglund indsat som præst i Den ev.-luth. Frikirkes menigheder. Indsættelsestalen blev holdt af pastor Leif G. Jensen over Apostlenes Gerninger 20,28: Tag vare på jer selv og på hele hjorden; i den har Helligånden sat jer som tilsynsmænd, for at I kan være hyrder for Guds kirke, som han har vundet sig med sit eget blod.

Indsættelsestale: Hyrde for Guds kirke

1. Tag vare på dig selv!

Kære pastor Jais Heimo Tinglund. T-et i Tinglund kan pege på, at du er "tilsynsmand". Mellemlavnavnets H kan understrege, at du midt under din tjeneste er og forbliver "hyrde". Men fornavnet Jais er dog det, du først blev kaldt, da du blev døbt. Du er den barnedøbte Jais, som Gud antog sig i dåben. Du er den unge Jais, som rejste til USA på highschool. Herren ramte dig med sit ord, så du i en ung alder hørte et klart kald, at du skulle tilhøre ham. Og da du kom tilbage til Danmark, fandt du ind i en sammenhæng, hvor nogle få kristne kom til at betyde meget for dig. Du, Jais, og Lillian fandt hinanden. I blev gift og forenet i ægteskabet og har tre døtre.

Tag vare på dig selv, pastor Tinglund, som den Jais, du er. Det, du fortæller dine børn om Gud og om frelsen i Jesus Kristus, er det, du selv lever af. Jeg har mærket det gennem nu et års tid og ved, hvordan du og Lillian står op før børnene vågner og holder jeres bøn om morgenen. Du tager vare på dig selv og dine. Og det skal du fortsat blive ved med også efter denne dag.

Det er også et ord til jer, kære menighed: Om søndagen siger præsten som det første: "Herren være med jer!" Og I svarer: "Og med din ånd!" "Må Herren sørge for dig!" Det må menighederne til stadig ønske for dem, der slider med forkyndelse og undervisning i Guds kirke.

I ved, at jeres præster er svage og skrøbelige, som I selv er det. Selv om præsten har sin arbejdsskjorte og præstedragt på og nogle gange holder en smule igen på sig selv, for ikke at skygge for evangeliet, så ved han og I det godt: Han er, som han siger for i skriftemålet, et armt syndigt menneske, og han er skyldig overfor Gud, selv om han stræber efter at leve fromt og godt. Derfor tigger han om tilgivelse. Og I tigger med. Nu får I én mere at tigge sammen med.

Vi har ikke kunnet - hvad vi ellers ønskede - love at sørge for ham timeligt med præsteløn. Derfor benævner vi tjenesten som "ulønnet". Lad os i den kommende tid bede Herren vise vores valgte præst vejen frem over, så han og hans familie aldrig skal mangle noget.

Den tillid og det troens vovemod, som Herren har givet vores nye præstefamilie, skal der værnes om. Apostlen giver dig lov, kære Jais, ja forpligter dig til at bruge tid og kræfter på at leve i Ordet og Bønnen. Tag vare på dig selv.

2. Tag vare på hele hjorden!

Paulus sagde sådan til præster i Efesus. Det betyder i dag for dig, pastor Tinglund: Tag vare på alle menighederne i Den ev.-luth. Frikirke, hvor du skal tjene med Guds ord og sakramenter. Tag vare på alle, som gennem medlemskab eller kirkegang står under hyrdeomsorg i vor kirke.

Hyrder i Efesus aftalte sikkert indbyrdes, hvad de hver især særligt skulle sørge for. Nogle tog sig særligt af dåbsoplæring. Andre havde et særligt ansvar for gudstjenesten og for dem, som havde særligt behov for trøst og omsorg. Men de arbejdede sammen. Forskellige opgaver og tjenester må aldrig føre til, at nogle isolerer sig eller bliver isoleret i menigheden. Der findes også tendenser hos os i vor tid og i vore menigheder, som kan true enheden. Men hyrder er ikke rivaler, men brødre og menigheds-tjenere til gavn for helheden.

Jais Tinglund kommer til os udrustet af Guds hellige Ånd og med en visdom, som han har fået gennem grundig oplæring i Guds ord. Derfor er han en gave fra Gud til vore menigheder, til hele hjorden.

Det betyder for dig, pastor Tinglund: Tjen frimodigt med henblik på helheden. Sig til os andre præster, hvor du ser, der er brug for at hjælpe til. Brug hele Guds ord, så du siden kan sige med Paulus: For jeg har ikke fortiet noget, men har forkyndt jer alt, hvad der er Guds vilje (ApG 20,27). Ikke præstens personlighed, men Guds ord skaber helhed og enhed i kirken. Derfor skal hele Guds råd og vilje forkyndes. Prædik Lov og Evangelium. Udlæg gamle- og nye Testamentes skrifter. Bring Skriftens formaninger til unge og voksne, kvinder og mænd, ugifte og gifte. Undervis i De 10 bud, Troen, Fadervor, Dåben, Skriftemålet og Nadveren. Du indsættes til at være lærer og vejleder i menighederne.

Og I menigheder kan vise pastor Tinglund tillid som jeres præst ved trofast at komme til søndags-gudstjeneste, også når han prædiker, og til den troens undervisning, som planlægges med ham som lærer.

Apostlen Paulus minder også om, at helheden sikres ved, at præsten også er trofast i den personlige sjælesorg: Husk på, at jeg gennem tre år uophørligt, nat og dag, har vejledt hver enkelt under tårer (ApG 20,31). Som "tilsynsmand" skal du have øjne og ører med dig. Derfor, kære menigheder, inviter jeres præst ind i jeres hjem og liv. Det vil blive til velsignelse både for jer og for hele menigheden.

3. Helligånden har sat dig som tilsynsmænd, for at du kan være hyrder for Guds kirke, som han har vundet sig med sit eget blod

Det er en kostbar menighed, du kaldes til at tjene med evangeliet. Herren har købt sig den med sit eget blod. Og du hører selv med til hans kirke. Derfor kan du altid begynde gudstjenesten med glæde. Om der er tre eller 75 i kirke, så ser du foran dig altid kære kristne, som Gud vandt sig med sit eget blod. De har brug for at høre det prædiket ind i deres liv. Når du gør du det, og når de tager imod det, vil de og du selv blive bevaret i troen og glæden. - Du gør det også ved at forvalte nadveren og give den enkelte Jesu legeme og blod. Du bliver kaldet dertil i dag. Forvalt nadveren med ærefrygt og værdighed efter Jesu indstiftelse, så det altid står klart, hvilken stor gave du uddeler. Gør det som sjælesørger og hyrde og ikke som vært ved et "ta' selv-bord". Apostlen Paulus siger jo, at tilsynsmændene skal være hyrder for Guds kirke. Du er ikke hyrde for verden eller for den danske stat. Det kunne du være blevet andetsteds, men ikke her. Du er ikke præst for kirkefremmede. Dem skal du og menigheden derimod vidne for om, at de behøver en frelserhyrde, så de derved kommer ind i hans kirke og ind under hans hyrdeomsorg. Dem er vi sammen sendt til. Ustandselig sendt. Men de hører ikke til kirken uden videre.

Lad ingen kræve noget af dig som præst, før de har modtaget troen og omvendelsen. For da vil de aldrig kræve, men tigge og ønske i Jesu navn. Budskabet om, at Kristus har købt kirken med sit eget blod, kan give dig klarhed over, hvad du skal foretage dig i den enkelte situation. Det kan bevare dig som en trofast hyrde, der prædiker "Kristus som korsfæstet". Sådan kan du med fasthed og klarhed vise mennesker både i og udenfor menighederne, at alt er af nåde.

Af nåde! Det er betingelsen, som du må møde mennesker med: at det kan være af nåde alene - uden gerninger - og uden det selvhjulpne menneskes krav. Derfor kan jeg ikke gøre noget bedre end netop overgive dig til Gud og til hans nådes ord, som formår at opbygge og at give arven til alle dem, der er helliget (ApG 20,32). Amen.

<https://vivit.dk/kirkeblad/lk2001/lk2001-3-4.pdf>

Søndagens prædiken

”Hvor der er godt at være”

**Prædiken over Matt 17:1-9 ved indsættelsesgudstjeneste i
Martinskirken sidste søndag i Hellig Tre Kongerstiden 2001,
pastor Jais Heimo Tinglund**

En stor oplevelse fik de, Peter, Jakob og Johannes, Jakobs broder. De så Herren i Hans herlighed. De var i forvejen kommet til troen på Ham. At Han var, som Peter havde bekendt det, Kristus, den levende Guds Søn. Og nu så de det, de troede - nu viste det sig at være sandt. De så et mægtigt glimt af den himmelske herlighed.

Og så var øjeblikket forbi. Og de så ingen uden Jesus alene, som Han normalt var, og som de var vant til at se Ham, uden synlig herlighed. Og nu måtte de tilbage til virkeligheden, som de kendte den. Sammen med Jesus, som de var vant til at kende Ham.

Man forstår Peters ønske om at bygge hytter og blive på bjerget. Selv om øjeblikket var forbi, så var det vel nærmere dér, på bjerget. Dér ville det vel være nemmere at holde fast ved oplevelsen. Og nemmere at forestille sig, at oplevelsen ville komme tilbage.

Men der var noget andet, som skulle ske. For vor Herre Jesus havde noget andet liggende foran sig. Og det talte Gud selv om. Denne er min elskede søn, i Ham har jeg fundet velbehag, lød Faderens røst fra Himmelen. Som et ekko af den Guds røst, der engang havde lydt til Abraham: Tag Isak, din eneste søn - altså din enbårne - ham som du elsker - og altså har velbehag i - og bring ham som offer på bjerget.

På bjerget åbenbares Jesus som Guds enbårne Søn. Og netop denne sin Enbårne Søn, som Gud elskede og havde velbehag i, Ham ville Gud bringe som offer. Det forfærdelige, som Gud engang havde pålagt Abraham, og alligevel sparet ham for, det havde Gud også pålagt sig selv. Han havde til hensigt at ofre sin enbårne Søn, for at Han skulle bære al verdens synd og købe hele den faldne menneskehed fri af dommen og døden. For at Peter og alle andre troende ikke skulle fortabes, men komme til Herren og være hos Ham i den himmelske herlighed.

Også nogle af os har haft store oplevelser af Herrens herlighed. Måske har vi oplevet det at føle, at det måtte være sandt, det vi tror på. Der var noget, der gjorde det klart og nærmest selvfølgelig for os, at det er sandt, hvad vi tror. Og det var svært at skulle ned fra bjerget og tilbage til vort almindelige kristenliv. Vi forstår godt ønsket om at bygge hytter på bjerget, dér hvor det var så godt at være. Og så kan vi da forsøge at tage den stemning med os, som kan minde os om oplevelsen.

Men de hytter, vi bygger, er en falsk virkelighed; den verden, vi skaber, er en indbildt verden. Og den oplevelsens sødme, vi finder i de hytter, vi bygger os, kommer med tiden til at give os kvalme, fordi den ikke består af andet end vore egne tilsætningsstoffer. Eller vi dør af den.

Virkeligheden er dén, at Herren ikke er fjernere fra os i det almindelige, oplevelsesløse kristenliv, end Han var, dengang vi oplevede det, som om vi var med Ham på det hellige bjerg.

Denne er min elskede søn, i Ham har jeg fundet velbehag, lød Guds stemme. Og så lød det: *Hør Ham!* Det blev de ladt tilbage med, Peter og Jakob og Johannes. Og det er også det, vi er ladt tilbage med. Og så er der jo dog alligevel så meget mere i det. *Denne er min elskede søn, i Ham har jeg fundet velbehag*. Det er den Almægtiges vidnesbyrd fra Herrens tomme grav. At Han virkelig er Guds Søn, som Han har sagt det, og Han er kommet til verden for at gøre sig til ét med den faldne menneskehed og bære al verdens synd og skyld. Og Gud har fundet velbehag i Ham. Og Hans gerning er tilstrækkelig til frelse for hele den faldne menneskehed.

Og: *Hør Ham!* For Han alene er Guds det evige livs ord. Derfor samles vi for at høre Ham. Fordi vi tror, at Han selv kommer til os i det ord, som lyder til os fra Gud. Vi tror det, fordi Han selv har sagt det, at Han

lever hos os i ordet om Ham og hvad Han har gjort for os. Vi tror det, fordi Han selv har sagt det, at Han kommer til os og tager bolig hos os, og når Han kommer til os, bringer Han hele den himmelske herlighed med sig. Og vi tror det, fordi Han selv har sagt det, at Han kommer til os i frelsens festmåltid og giver sig selv til os og forener sig med os, for at vi må vide, at hvad Han har gjort, det har Han gjort for os. Og når Han er hos os, og Gud har velbehag i Ham, så er Guds velbehag også i os.

Derfor er her godt at være. Ikke fordi vi ser eller føler eller fornemmer Hans herlighed. Men fordi Han virkelig *giver* os sin herlighed. Og Hans herlighed bliver over os, indtil Han kommer til os for at tage os til sig i herligheden. Og i evigheds evighed skal vi være, hvor der virkelig er godt at være.

Lovet være Gud, vor frelses Gud, nu og i al evighed.

Hvor der er godt at være

Prædiken over Matt 17:1-9 ved indsættelsesgudstjeneste i Martinskirken sidste søndag i Hellig Tre Kongestiden 2001

En stor oplevelse fik de, Peter, Jakob og Johannes, Jakobs broder. De så Herren i Hans herlighed. De var i forvejen kommet til troen på Ham. At Han var, som Peter havde bekendt det, *Kristus, den levende Guds Søn*. Og nu så de det, de troede - nu *viste* det sig at være sandt. De så et mægtigt glimt af den himmelske herlighed.

Og så var øjeblikket forbi. Og de så ingen uden Jesus alene, som Han normalt var, og som de var vant til at se Ham, uden synlig herlighed. Og nu måtte de tilbage til virkeligheden, som de kendte den. Sammen med Jesus, som de var vant til at kende Ham.

Man forstår Peters ønske om at bygge hytter og blive på bjerget. Selv om øjeblikket var forbi, så var det vel nærmere dér, på bjerget. Dér ville det vel være nemmere at holde fast ved oplevelsen. Og nemmere at forestille sig, at oplevelsen ville komme tilbage.

Men der var noget andet, som skulle ske. For vor Herre Jesus havde noget andet liggende foran sig. Og det talte Gud selv om. *Denne er min elskede søn, i Ham har jeg fundet velbehag*, lod Faderens røst fra Himmelen. Som et ekko af den Guds røst, der engang havde lydt til Abraham: *Tag Isak, din eneste søn* - altså din enbårne - *ham som du elsker* - og altså har velbehag i - og bring ham som offer på bjerget.

På bjerget åbenbares Jesus som Guds enbårne Søn. Og netop denne sin Enbårne Søn, som Gud elskede og havde velbehag i, Ham ville Gud bringe som offer. Det forfærdelige, som Gud engang havde pålagt Abraham, og alligevel sparet ham for, det havde Gud også pålagt sig selv. Han havde til hensigt at ofre sin enbårne Søn, for at Han skulle bære al verdens synd og købe hele den faldne menneskehed fri af døden og døden. For at Peter og alle andre

"Forklarelse på Bjerget". Træsnit af Knud Henning Hansen. Bringes med tilladelse

5

troende ikke skulle fortabes, men komme til Herren og være hos Ham i den himmelske herlighed.

Også nogle af os har haft store oplevelser af Herrens herlighed. Måske har vi oplevet det at *føle*, at det måtte være sandt, det vi tror på. Der var noget, der gjorde det klart og nærmest selvfølgelig for os, at det er sandt, hvad vi tror. Og det var svært at skulle ned fra bjerget og tilbage til vort almindelige kristenliv. Vi forstår godt ønsket om at bygge hytter på bjerget, dér hvor det var så godt at være. Og så kan vi da forsøge at tage den stemning med os, som kan minde os om oplevelsen.

Men de hytter, vi bygger, er en falsk virkelighed; den verden, vi skaber, er en indbildt verden. Og den oplevelsens sødme, vi finder i de hytter, vi bygger os, kommer med tiden til at give os kvalme, fordi den ikke består af andet end vore egne tilsætningsstoffer. Eller vi dør af den.

Virkeligheden er dén, at Herren ikke er fjernere fra os i det almindelige, oplevelsesløse kristenliv, end Han var, dengang vi oplevede det, som om vi var med Ham på det hellige bjerg.

Denne er min elskede søn, i Ham har jeg fundet velbehag, lod Guds stemme. Og så lod det: *Hør Ham!* Det blev de ladt tilbage med, Peter og Jakob og Johannes. Og det er også det, vi er ladt tilbage med. Og så er der jo dog alligevel så meget mere i det. *Denne er min elskede søn, i Ham har jeg fundet velbehag*. Det er den Almægtiges vidnesbyrd fra Herrens tomme grav. At Han virkelig er Guds Søn, som Han har sagt det, og Han er kommet til verden for at gøre sig til ét med den faldne menneskehed og bære al verdens synd og skyld. Og Gud har fundet velbehag i Ham. Og Hans gerning er tilstrækkelig til frelse for hele den faldne menneskehed.

Og: *Hør Ham!* For Han alene er Guds det evige livs ord. Derfor samles vi for at høre Ham. Fordi vi tror, at Han selv kommer til os i det ord, som lyder til os fra Gud. Vi tror det, fordi Han selv har sagt det, at Han lever hos os i ordet om Ham og hvad Han har gjort for os. Vi tror det, fordi Han selv har sagt det, at Han kommer til os og tager bolig hos os, og når Han kommer til os, bringer Han hele den himmelske herlighed med sig. Og vi tror det, fordi Han selv har sagt det, at Han kommer til os i frelsens festmåltid og giver sig selv til os og forener sig med os, for at vi må vide, at hvad Han har gjort, det har Han gjort for os. Og når Han er hos os, og Gud har velbehag i Ham, så er Guds velbehag også i os.

Derfor er her godt at være. Ikke fordi vi ser eller føler eller fornemmer Hans herlighed. Men fordi Han virkelig *giver* os sin herlighed. Og Hans herlighed bliver over os, indtil Han kommer til os for at tage os til sig i herligheden. Og i evigheds evighed skal vi være, hvor der virkelig er godt at være.

Lovet være Gud, vor frelses Gud, nu og i al evighed.

6

<https://vivit.dk/kirkeblad/lk2001/lk2001-3-4.pdf>